

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Δεκεμβρίου 1926

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

Στὴν παλιὰ χώρα τοῦ Ἰούδα τριγύριζε ἡ Ἐρησσία, μὲ τὰ βεβηλωμένα ἄγρια μάτια, ἀνάμεσα στὰ κιτρινιασμένα χόρτα καὶ στὰ ξαρωμένα γαϊδουράγκαθα. Ἦταν καλοκαίρι. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς γυμνὰς πλαγιὰς τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ ἐλαφρότερος ἀέρας σήκωνε ἀπὸ τὸ σταχτὶ ξεραμένο χῶμα πυκνὰ σύννεφα ἀπὸ σκόνη. Τὰ κοπάδια ἦσαν μαζεμμένα στὶς κοιλάδες γύρω ἀπὸ τὰ ξερὰ ρυάκια.

Ἡ Ἐρησσία τριγύριζε παντοῦ κι' ἐξέταζε προσεκτικὰ κάθε νερό. Πῆγε στὴ λίμνη τοῦ Σολομώντος καὶ εἶδε ἀναστενάζοντας, ὅτι οἱ ὄχθες τῆς, οἱ τριγυρισμένες ἀπὸ βράχους, ἔκλειναν ἀκόμη ἀρκετὸ νερό. Ἐπειτα κατέβηκε στὸ περίφημο πηγάδι τοῦ Δαυτὶδ στὴν Βηθλεὲμ καὶ βρῆκε νερό κι' ἐκεῖ ἀκόμη. Σέρνοντας τὰ πόδια τῆς, τράβηξε στὸ μεγάλο δρόμο τῶν караβανίων ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ἐφθάσε σχεδὸν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, εἶδε τὸ πηγάδι τῶν Τριῶν Μάγων ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ δρόμο, κι' ἀμέσως παρατήρησε, ὅτι τὸ νερό του κόντευε νὰ σωθῇ. Ἡ Ἐρησσία κάθησε ἐπάνω στὸ πεζούλι τοῦ πηγαδιοῦ ποὺ ἦτανε φτιαγμένο ὅλο ἀπὸ μιὰ μονοκόμματη μεγάλη πέτρα καὶ κοίταξε κάτω στὸ πηγάδι. Ὁ λαμπερὸς καθρέφτης τοῦ νεροῦ ποὺ βρισκόταν ἄλλοτε κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν τώρα πιά στὸ βάθος, καὶ ὁ βοῦρκος καὶ ἡ μούχλα τὸν ἔκαναν θαμπὸ καὶ ἀκάθαρτο.

Ὅταν τὸ πηγάδι εἶδε τὸ στεγνὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπο τῆς Ἐρησσίας νὰ καθρεφτίζεται στὰ θολὰ νερά του, πλατάγισε ἀπὸ ἀγωνία.

— Ἦθελα νὰ ξερα ποτε θάρρη τὸ τέλος

σου, εἶπε ἡ Ἐρησσία. Δὲν μπορεῖς βεβαίαι ἐκεῖ στὸ βάθος νὰ βρῆς καμμιά φλέβα νερό ποὺ νὰ σοῦ δώσῃ νέα ζωή. Καὶ γιὰ βροχή, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταί κουδέντα πρὶν ἀπὸ δύο τρεῖς μῆνες.

— Μπορεῖς νὰ εἰσαι ἡσυχῇ, ἀναστέναξε τὸ πηγάδι. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ· θὰ χρειάζοτανε γιὰ νὰ με σώσῃ, τουλάχιστο μιὰ πηγὴ ἀπ' τὸν Παράδεισο.

— Τότε δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου πρὶν νὰ ξεραθῇς ὀλωσδιόλου, εἶπε ἡ Ἐρησσία.

Ἐδίλεπε ὅτι τὸ παλιὸ πηγάδι ἦτανε στὶς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς καὶ ἡθελε νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὸ ἰδῇ σταγὸνα μὲ σταγὸνα νὰ στερεῖ.

Ἐκάθησε πρὸς βολικὰ ἀπάνω στὸ πεζούλι καὶ εὐχαριστιότανε νὰ κοῦνῃ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τοῦ πηγαδιοῦ στὸ βάθος. Ἐννοιοθε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ βλέπῃ τοὺς διψασμένους ὀδοιπόρους νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ πηγάδι, νὰ τοὺς βλέπῃ πῶς κατέβαζαν τοὺς κουβάδες καὶ δὲν ἐδγαζαν παρὰ μόνο λίγες στάλες ἀνακατεμμένες μὲ βοῦρκο...

Ἔτσι ἐπέρασε ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα καὶ ἔτανε ξαπλώθηκε ἕνα γύρο τὸ σκοτάδι, κοίταξε ἡ Ἐρησσία πάλι κάτω στὸ πηγάδι. Μιὰ σταλιά νερό ἐγυάλιζε ἀκόμη ἐκεῖ-κάτω.

— Θὰ περάσω ἐδῶ ὁλόκληρη τὴ νύχτα, τοῦ ἐφώναξε, λοιπὸν μὴ βιάζεσαι τόσο πολὺ. Ὅταν θὰ ἔχει πάλι τόσο φῶς ὥστε νὰ μπορέσω νὰ κοιτάξω μὲς στὸ βάθος σου, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃς πιά!

Ἡ Ἐρησσία μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ στὴ σκέπη τοῦ πηγαδιοῦ, ἐνῷ ἡ ζεστὴ νύχτα, ποὺ ἦταν πρὸς σκληρὴ καὶ πρὸς ἐπίπονη ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ἀπλωνόταν στὴ χώρα. Τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ τσακάλια οὐρλιαζαν χωρὶς διακοπὴ καὶ τὰ γαϊδουρία κι' οἱ διψασμένες ἀγελάδες τοὺς ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τοὺς θερμούς τοὺς σταύλους. Ὅταν ἐν τῷ μεταξύ φυσούσε ὁ ἄνεμος, δὲν ἔφερνε δροσίαν, ἀλλὰ ἦτανε ζεστός καὶ πνιγρὸς σὰν τὴν ἀσθμαίνουσα ἀναπνοὴ ἑνὸς μεγάλου κοιμισμένου τέρατος.

Τ' ἀστέρια ὅμως γυάλιζαν μὲ τὴ γλυκύτερή τους λάμψι κι' ἕνα μικρὸ νιὸ φεγγάρι ἔχυνε λαμπυρίζοντας ἕνα ὠραῖο πρασινογάλαζο φῶς ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς λόφους. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν λάμψη, εἶδε ἡ Ἐρησσία νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου βρισκόταν τὸ πηγάδι τῶν Τριῶν Μάγων, ἕνα μεγάλο караβάνι.

Ἡ Ἐρησσία καθόταν καὶ κοίταξε τὴ μακρυὰ γραμμὴ ποὺ σχημάτιζε τὸ караβάνι καὶ συλλογιζόταν πάλι μ' εὐχαρίστηση ὅτι ἐλθὼν αὐτὴ ἡ πομπὴ ἐρχόταν στὸ πηγάδι καὶ δὲ θὰ ἔβρισκε οὔτε μιὰ σταγὸνα νερό γιὰ νὰ σῶσῃ τὴ δίψα τῆς. Ἦταν τόσες καμήλες, τόσα ζῶα, τόσοι

άνθρωποι, που θα μπορούσαν να αδιάσσουν το πηγάδι κι' αν ακόμη ήταν γεμάτο. Ήξαφνα της φάνηκε ότι αυτό το παραδάκι που έρχόταν μέσα στη νύχτα, είχε κάτι το άσυνεχιστο και το φανταστικό. Οι καμήλες, καθώς πρωτοφάνηκαν στην κορυφή του λόφου που φαινόταν ναγγίξη ακριβώς επάνω στον όριζοντα, ήταν σαν να είχαν κατεβεί από τον ουρανό. Κάτω από τη λάμψη του φεγγαριού, φάνταζαν πιο μεγάλες από τις συνειδησιμμένες καμήλες και σήκωναν με μεγάλη ευκολία τα πελώρια φορτία που είχαν επάνω τους.

Και όμως δεν μπορούσε να υποθέσει τίποτε άλλο παρά ότι ήταν αληθινές καμήλες, γιατί τις διέκρινε ολοκάθαρα. Μπορούσε μάλιστα να ξεχωρίσει ότι τα τρία ζώα που εδάδιζαν μπροστά, ήταν δρομάδες με σταχτί στυλινό τρίχωμα, ότι είχαν πλούσια φάλαρα, ώραια κροσώτα σαμάρια και πάνω τους ήταν άνετασμένοι ώραιτοι κι' ευγενικοί καθαλλάρηδες.

Όλοκληρη η πομπή σταμάτησε δίπλα στο πηγάδι, οι δρομάδες γονάτισαν, κάθισαν κάτω κι' οι τρεις τους στο χώμα, κι' εκείνοι που ήταν άνετασμένοι επάνω τους κατέδηκαν. Οι καμήλες που ήταν φορτωμένες, έμειναν όρθιες στη θέση τους και καθώς έμαζεύονταν όλοένα περισσότερες, δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει παρά ένα μπέρδεμα ατέλειωτο από καμπούρες και λαιμούς και στιβαγμένα δέματα.

Οι τρεις καθαλλάρηδες πλησίασαν άμέσως την Ερησσία και την χαιρέτησαν βάζοντας το χέρι τους στο μέτωπό τους και στο στήθος. Εκείνη είδε ότι φορούσαν κατάλευκα φορέματα και θεόρατα σαρίκια, και σε καθενός σαρικού την κορυφή ήταν καρφωμένο ένα αστέρι που έλαμπε σαν να το είχαν ξεκαρφώσει από τον ουρανό.

— Έρχομαστε από μια χώρα μακρινή, είπε ο ένας απ' τους ξένους, και σε παρακαλούμε να μας πής εάν αυτό είναι αλήθεια το πηγάδι των Τριών Μάγων.

— Σήμερα ακόμη το λέν' έτσι, είπε η Ερησσία. Αλλά αύριο δεν θα υπάρχει πια κανένα πηγάδι εδώ πέρα. Γιατί αυτό απόψε θα πεθάνη.

— Τότε καταλαβαίνω γιατί σε βλέπω έσένα εδώ, είπε ο δδαιπόρος. Αυτό όμως δεν είναι ένα από τα ιερά πηγάδια που δεν στερεύουν ποτέ; Ή τότε γιατί το ονόμασαν έτσι;

— Το ξέρω πως είναι ιερό, είπε η Ερησσία. Αλλά τί έχει να κάνει; Οι τρεις μάγοι είναι στον Παράδεισο.

Οι τρεις ξένοι αλληλοκοιτάχτηκαν. — Ξέρω την ιστορία απ' όλα τα πηγάδια και τους ποταμούς και τις πη-

γές και τα ρυάκια, είπε η Ερησσία με καμάρι.

— Κάνε μας λοιπόν τη χάρη να μας την διηγηθής, είπαν οι ξένοι.

Και κάθισαν γύρω από την προαιώνια έχθρα κάθε βλαστήσης, για να κούσουν την διήγησή της.

Η Ερησσία ξερόδωξε κι' ανακάθισε στο πεζούλι του πηγαδιού ακριβώς όπως ένας παραμυθός στο κάθισμά του. Έπειτα άρχισε να διηγείται:

«Στο Ερηχώρι της Μηδείας, μικρή πολιτεία που βρίσκεται ακριβώς στην άκρη της ερήμου της Αραβίας και που γι' αυτό ήταν ένα αγαπητό μου καταφύγιο, ζούσαν εδώ και πάρα πολλά χρόνια τρεις άνθρωποι που ήταν διάσημοι για την σοφία τους. Ήταν όμως και πολύ φτωχοί και αυτό ήταν ένα πράγμα άσυνεχιστο, γιατί στην πολιτεία εκείνη τιμούσαν τους σοφούς εξαιρετικά και τους έπληρωναν πλουσιοπάροχα. Σ' εκείνους όμως τους τρεις ανθρώπους δεν ήταν δυνατό να είναι αλλιώς τα πράγματα, γιατί ο ένας απ' αυτούς ήταν υπερβολικά ήλικιωμένος, ο δεύτερος ήταν κυριευμένος απ' τη λέπρα κι' ο τρίτος ήταν ένας άσχημος άρραπης με κρεμασμένα χείλια. Οι άνθρωποι λοιπόν έθεωρούσαν τον πρώτο για πολύ γέρο ώστε να μπορέσουν να μάθουν τίποτε απ' αυτόν· τον δεύτερο απόφευγαν γιατί φοβόνταν να μην κολήσουν την άρρώστειά του· και τον τρίτο δεν ήθελαν να ακροασθούν καθόλου, γιατί έλεγαν ότι δεν είχε έρθει ποτέ τίποτε σοφό απ' την Αιθιοπία.

«Οι τρεις σοφοί λοιπόν ένωσαν τις τρεις τους δυστυχίες. Όλοκληρη την ημέρα ζητιάνευαν μπροστά στην πύλη του ίδιου ναού και το βράδυ κοιμόντουσαν πάνω στο ίδιο δώμα. Μ' αυτό τον τρόπο τους πέρναγε τουλάχιστο η ώρα, γιατί συζητούσαν μεταξύ τους για κάθε τι το θαυμαστό που θα παρατηρούσαν στους ανθρώπους ησάξωα.

«Ένα βράδυ, ενώ κοιμόνταν ο ένας πλάι στον άλλον επάνω σ' ένα δώμα που ήταν γεμάτο πυκνοφυτεμένες κόκκινες παπαρούνες, ξύπνησε ο πιο ήλικιωμένος από τους τρεις και, μόλις έρριξε μια ματιά μπροστά του, άμέσως ξύπνησε τους άλλους.

«— Δοξασμένη να είναι η φτώχεια μας που μας αναγκάζει να κοιμόμαστε στο υπαίθρο, τους είπε. Ξυπνήστε και σηκώστε τα μάτια σας στον ουρανό: «Λοιπόν στ' αλήθεια», (κι' εδώ η Ερησσία μαλάκωσε λιγάκι τη φωνή της), εκείνο το βράδυ ήταν τέτοιο ώστε κανένας απ' τους τρεις να είδαν δεν μπόρεσε ποτέ να το ξεχάσει. Ή άτμόσφαιρα ήταν τόσο καθαρή, ώστε ο ουρανός που τις περισσότερες φορές μας φαίνεται σαν ένας θόλος στερεός, τότε φαι-

νόταν βαθύς και διάφανος και σαν να είχε κύματα όπως η θάλασσα. Το φως κυμάτιζε απάνω κάτω και ταστέρια φαινόταν σαν να κολυμπούσαν σε διάφορα βάθη, αλλά μες στη μέση των φωτεινών κυμάτων κι' άλλα επάνω επάνω στην επιφάνεια.

Αλλά μέσα στο βάθος, εκεί ψηλά, διέκριναν οι τρεις σοφοί να ξεπροβάλλη μια σκοτεινή μάζα. Και το σκοτάδι αυτό έτρεχε μέσ' στην ατμόσφαιρα σαν καμμιά σφαίρα κι' έρχόταν όλοένα πιο κοντά· κι' όταν έπλησιασε έντελως, άρχισε να γίνεται πιο φωτεινό. Ήταν όμως φωτεινό σαν τα ρόδα, — να έδινε ο Θεός να μαραθούν όλα, — όταν ξεπροβάλλουν από το μπουμπούκι. Γι' αυτόν λόγο ένα μεγαλύτερο κι' ή σκοτεινή όμιχλη σκορπιζόταν όλοένα περισσότερο και το φως άρχισε να λάμπη με τέσσερις φωτεινές ακτίνες. Στο τέλος, όταν κατέδηκε τόσο χαμηλά, όσο ήταν τα κοντινότερα αστέρια, σταμάτησε. Τότε εξαφανίστηκε έντελως το σκότος που το σκέπαζε και άχτίδα με άχτίδα άρχισε να λάμπη το ωραίο του τριανταφυλλένιο φως, όπου σε λίγο έλαμψε σαν ένα αστρο μέσ' στα στέρια.

Όταν αντίκρυσαν αυτό το πράγμα οι τρεις φτωχοί, έκριναν με το σοφό μυαλό τους, ότι εκείνη τη στιγμή στη Γη θα είχε γεννηθεί ένας μεγάλος Βασιλιάς, που η δόξα του θα περνούσε τη δόξα του Αλεξάνδρου και του Κύρου. Και είπαν μεταξύ τους: «Δεν θα πρέπει να πάμε στους γονείς του νεογέννητου και να τους πούμε εκείνο που είδαμε; Μπορεί και να μας ανταμείψουν με καμμιά σακκούλα χρήματα ή με ένα χρυσό βραχιόλι».

«Αρπάξαν τα μακριά δδαιοπορικά ραβδιά τους και ξεκίνησαν να πάνε. Περάσανε μέσα απ' την πόλη και βγήκανε στην πύλη· αλλά εκεί για μια στιγμή σταθήκανε αναποράσιοι, γιατί μπροστά τους τώρα απλωνόταν ή πλατειά άπέραντη έρημος, ο τρόμος και ο φόβος των ανθρώπων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα, σπιτίσια μου γιορτή, μέσ' στο χειμώνα ζεστασιά άπλωμένη, δεν ξέρω και δεν έμαθα γιατί με πόθον ή καρδιά μου σάς προσμένει.

Ποιά ανέλπιστα της τάξετε σεις δώρα, τόσο μεγάλα και γλυκά και μυστικά, που πάντα της τα φέρνετε στην ώρα, όταν οι Μάγοι φτάνουν βιαστικά;

Τί δώρα είν' αυτά που ούτε τα νιώθω, ενώ τα κλείνω στην καρδιά τόσο βαθιά, κι' ενώ την πλημμυρίζουν, με πόθο και με λαχτάρα αυτή τ' αναζητά;

Της Πίστης, της Αγάπης είν' τα δώρα, — μια ζεστασιά στα βάθη των χειμώνων, που έρχονται πέρ' απ' της Βηθλεέμ τη χώρα και ζούν μέσ' στους αιώνες των αιώνων!

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Μού, μού, μού, άρχισαν να φωνάζουν κι' οι τρεις άγελάδες μαζί.

Ο μικρός δεν μπόρεσε να καταλάβη τί έλεγαν, τόσο άγρια φώναζαν. Ήθελε να τις ρωτήσει για τον νάνο αλλά δεν ήταν δυνατό να κουστή, γιατί οι άγελάδες ήταν φοβερά έξερθεσμένες.

Έκιναν σαν να είχε μπει στο σταυλο τους κανένας ξένος σκύλος, κλωτσούσαν με τα πιασινά τους πόδια, χτυπούσαν τις αλυσίδες του λαιμού τους, τινάζαν πίσω τα κεφάλια τους και κουτούλιζαν με τα κέρατά τους.

Δεν έρχεσαι κατά δω; είπε η Κοκκίνα. Θα φας μια κλωτσα που δεν θα την ξεχάσεις και τόσο γρήγορα.

— Έλα κοντά, είπε η Αστέρω. Έλα να σε χορέψω στα κέρατά μου.

— Έλα λοιπόν να ιδής τί νοστιμάδα είχε όταν μου πέταγες το τσόκαρό σου επάνω στη ράχη μου, όπως έκανες κάθε μέρα, είπε η Κανέλα.

— Να! για πλησίασε λιγάκι για να σου πληρώσω τις σφήκες που μου έχωνες στ' αυτί, είπε η Αστέρω.

Η Κοκκίνα ήταν ή πιο μεγάλη κι' ή πιο έξυπνη κι' απ' τις τρεις, κι' αυτή είχε το μεγαλύτερο θυμό.

— Έλα λοιπόν, είπε, για να σε πληρώσω για όσες φορές τράβηξες το σκαμνι κάτω απ' τα πόδια της μητέρας σου όταν ήθελε να μ' άρμέξει, καθώς και για όσες φορές της έβαλες τρικλοποδιά όταν γύριζε με τον κάδο γεμάτο γάλα, καθώς και για όσα δάκρυα την έκανες να χύση.

Το παιδί ήθελε να τους πη πόσο μετανόουσε τώρα για την κακή διαγωγή του και ότι από σήμερα πια θα ήταν πάντα φρόνιμος, άρκει να τούλεγαν που θα ήταν δυνατό να δρῃ τον νάνο...

Αλλά οι άγελάδες ούτε τον άκουγαν καθόλου. Μούγγριζαν τόσο δυνατά, ώστε τον μικρό τον έπιασε μεγάλος τρόμος και φοβήθηκε μήπως καμμιά απ' αυτές έσπαζε στο τέλος τις αλυσίδες της. Τότε βρήκε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να γλυστρήσει έξω από τον σταυλο χωρίς να τον αντίληφθούν.

Όταν βρέθηκε πάλι έξω, το άγόρι ήταν έντελως άπελπισμένο. Έδλεπε πως μέσα σ' όλη την αλλη, δεν βρισκόταν κανένας να τον βοηθήσει για να βρή τον νάνο. Κι' όπως έδειχναν τα πράγματα, ούτε κι' ο ίδιος ο νάνος δεν θα το έκανε τίποτε, ακόμη κι' αν βρισκόταν.

Σκαρφάλωσε επάνω στον πλατύ πέτρινο φράχτη που περιτριγύριζε όλο το μικρό κτήμα και που ήταν σκεπα-

σμένος με βάτα και μ' άγκάθια. Εμπλώθηκε εκεί, για να μπορέσει να συλλογισθῃ, τί θα γινόταν αν δεν τα κατάφερνε να πάρη πίσω την ανθρώπινη μορφή του. Αν έγύριζαν τώρα ο πατέρας του κι' ή μάνα του από την εκκλησία, θα πέφτανε σε μεγάλο θαυμασμό. Μά και σ' όλη την χώρα ακόμη θα μιλούσαν γι' αυτόν, κι' οι άνθρωποι θα έρχόνταν από το Βέμενχαγκ κι' από το Τόρπ κι' από το Σκονράπ, κι' από όλα τα χωριά ένα γύρο, θα έρχόνταν όλοι μαζί για να τον δούν. Και ποιός ξέρει αν δεν

τον έπαιρναν, κι' ο πατέρας του κι' ή μάνα του μαζί, για να τον δείχνουν στα πανηγύρια! Α, ήταν φοβερό μονάχα που το συλλογίζεταν. Στο τέλος θα του ήταν προτιμότερο, να μην τον έδλεπε πια κανένας άνθρωπος. Αχ, τί δυστυχισμένος που ήταν! Σ' όλο τον άπεραντο κόσμο δεν υπήρχε βέβαια άλλος πιο δυστυχισμένος απ' αυτόν. Δεν ήταν πια άνθρωπος αλλά ένας μαγεμένος νάνος.

Άρχισε σιγά-σιγά να νοιώθῃ τί σημασία είχε το να μην είναι άνθρωπος. (Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ο Φούσκας έτριβε τα μάτια του: Πού έβλεπε «Μεγάλο Βουνό»· ο Μπέμης;... Ο Κόρακας, το αληθινά μεγάλο βουνό του νησιού, ήταν από άλλο μέρος· δεν φαινόταν καθόλου από εκείνο το παράθυρο. Καλέ, το βουναλάκι του Προφήτ'· Ηλία, δυο βήματα έξω απ' την πόλη, εκεί μέσ' στη μύτη τους, ο φίλος του τόλεγε «Μεγάλο Βουνό»;

— Μα πού είναι;... ψιθύρισε ο Φούσκας.

— Ω, Θε μου! φώναξε ο Μπέμης. Κοτζά-βουνό δε βλέπεις εσύ; Ή δε σου φτάνει για λημέρι;... Νά, στον αυλόγυρο της εκκλησιάς θάχουμε τη συμμορία... Έκεϊ-πέρα, στο άλλο βουνό που βλέπεις, θα είναι ταποσπάσματα

που θα μας κυνηγούν. Θα τους ρίχνουμε τουφεκίδι που θα πηγαίνει καπνός. Και ταποσπάσματα όπου φύγει-φύγει!...

Αλήθεια, στο πλάι του μικρού λόφου του Προφήτ'· Ηλία, ήταν κι' ένας άλλος, πιο χαμηλός, ο λόφος της Αγίας Παρασκευής. Κι' ο κατέργαρος ο Μπέμης τοποθετούσε με τη φαντασία τα στρατιωτικά άποσπάσματα εκεί, για να τάχη αποκάτω του και να τα νικά πιο εύκολα με... τη φαντασία.

Όστόσο ο Φούσκας, που όσο κοντός κι' αν ήταν, είχε και την πονηριά του, συμπέρανε τέλος πως αυτά που σχεδίαζε ο Μπέμης, δεν ήταν παρά ένα παιχνίδι. Δε βαριέσαι που «θάβγαιναν ληστές» αληθινά! Ένα περίπατο θάκωναν ως τον Προφήτ'· Ηλία. Κι' είπε του φίλου του αποφασιστικά:

— Καλά λοιπόν, συμφωνοί! Όταν θέλεις, έρχομαι μαζί σου κι' εγώ.

— Ορκίζεσαι;

— Ορκίζομαι!

— Δός μου το χέρι σου.

— Ορίστε!...

Τα δυο παιδιά έσφιξαν τα χέρια: «Η «συμμορία» του καπετάν-Μπέμης ήταν καμωμένη.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ήθελε να του εξηγηθῇ, να του ζητήσει συγγνώμη, να ικανοποιήσῃ όσο μπορούσε τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο πὺν ἐξαίτιας του δάρθηκε, φυλακίσθηκε δυὸ μέρες καὶ ζημιώθηκε δολάκερο φόρτωμα ἀπὸ καπέλλα! Κι' ἐκεῖνο πὺν ἐθλίβε ἀκόμα περισσότερο τὸν Τζάκ, ἦταν πὺν ὁ Μπελιζάρ, φεύγοντας ἐταί γρήγορα, δὲν θὰ ἔμαθε ἀπὸ κανένα τί εἶχε συμβεῖ καὶ θὰ διατηρούσε ἴσως τὴν ἰδέα πὺς ὁ μικρὸς του φίλος ἦταν ἕνας κλέφτης!

Μ' εἰς αὐτά, τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, ὁ Τζάκ, ἀφ' οὗ κάθησε στὸ γεῦμα τῶν ἀρραβωνίων τῆς Ζεναΐδας καὶ τοῦ Μανζόν, χόρευε κι' αὐτὸς μετὰ τοὺς ἄλλους, δταν ἄξαφνα μπήκε στὴ σάλα ὁ Νταρζαντόν. Ἐτοίσοδαρὸς πὺν ἦταν, ἐπίσημος καὶ μαυροφορεμένος, τοὺς πρόμαξε ὄλους. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὺν δὲν ἔννοοσε νὰλλάξῃ ὕφος. Τὸς ἄρεσε, φαίνεται, τόσο πολὺ ἐκεῖνο πὺν εἶχε πάρει γιὰ τὴν περίστασι! Τὸν κάκου τοῦ ἔλεγαν, τοῦ ἐξηγοῦσαν πὺς ὁ Τζάκ ἦταν ἄθως, πὺς τὰ λεπτά, κλεμμένα ἀπὸ ἄλλον, εἶχαν βρεθεῖ καὶ πὺς ἐρχόμενος τώρα στὸ Ἰντρέ, εἶχε διασταυρωθεῖ μ' ἕν' ἄλλο γράμμα τοῦ κ. διευθυντῆ πὺν διόρθωνε ὅλο τὸ καλὸ πὺν εἶχε προξενήσει τὸ πρῶτο. Τοῦ κάκου ἐδλεπε νὰ μεταχειρίζονται τὸν Τζάκ ὡς παιδί τοῦ σπιτιοῦ ὅλοι, ἀπὸ τὸν γέρο-Ρουντίκ πὺν τὸν χαιδεύε καὶ τοῦ ἔλεγε «σπύρο μου!», ὡς τὴ Ζεναΐδα πὺν τοῦ ἔπιανε μετὰ τὸν χέρια τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἀνακάτευε τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὁ ποιητὴς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ βγάλῃ τὸ λογο τοῦ! Καὶ γυρίζοντας στὸν Ρουντίκ, ἄρχισε νὰ τοῦ ζητεῖ συγγνώμη γιὰ τὴ λύπη πὺν τοὺς ἐπροξένησε ὁ Τζάκ...

— Μὰ ἐγὼ μάλλον πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπ' τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί! τὸν ἔκοψε ὁ Ρουντίκ.

— Καθόλου! ἀποκρίθηκε ὁ Νταρζαντόν. Ἐσεῖς κάματε σ' αὐτόν τὸ χρέος σας πάντα!

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ μετὰ στόμφο γιὰ χρέη, γιὰ καθήκοντα, γιὰ τιμιότητα, γιὰ φιλοπονία καὶ καθαεξῆς. Μιὰ δολάκερ ὡρα ἀλάλιασε τοὺς ἀνθρώπους ρητορεύοντας. Ἐπιτέλους ὁ γέρο-Ρουντίκ δὲν ἐδάσταξε καὶ τοῦπε:

— Δὲν πίνετε καὶ κάτι τί; Ὁ φρόγγηκε ὁ καιμὸς σας τόσην ὥρα πὺν μιλάτε.

Ἐτοίς μόνο ἀποφάσισε ὁ ποιητὴς νὰ σιωπῇ καὶ νὰ πῇ τὸ καλὸ κρασί μετὰ

τοὺς διαλεχτοὺς μεζέδες πὺν τοῦ ἐπρόσφερε ἡ καλὴ Ζεναΐδα.

Ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντο «λογιόριο» τοῦ Νταρζαντόν, ἕνα μόνο πρᾶγμα κατάλαβε ὁ Τζάκ: πὺς ὁ πατριός του εἶχε κάνει δολάκερο ταξίδι ὡς τὸ Ἰντρέ, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ λεπτά καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φυλακή. Ἀδιάφορο ἂν δὲν ἦταν πῶς ἀνάγκη νὰ τὰ δώσῃ θὰ τὰδινε δμως, ἦταν πρόθυμος. Τὰ εἶχε σ' ἕνα μεγάλο πορτοφόλι, πὺν πολλὰς φορὲς τὸδειξε καθὼς μιλοῦσε καὶ τὸ χτύπησε λέγοντας: «ἔφερα τὰ χρήματα!» Ἐ, αὐτὸ τοῦκανε μεγάλη ἐντύπωση τοῦ μικροῦ Τζάκ! Γιατὶ ἐνόμιζε πὺς πραγματικῶς ὁ Νταρζαντόν θὰ ἐθυσίαζε ἕξ χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὴν περιουσία του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Τὸν ἀγαποῦσε λοιπόν; Ἡ ἀντιπάθειά του, ἡ ἔχθρα του πρὸς τὸ παιδί τῆς γυναίκας του ἦταν ψεύτικη, προσποιητή; Κι' ὁ Τζάκ παρεξηγοῦσε τόσον καιρὸ πὺν καλὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν εἶχε γιὰ κακό;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζάκ ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὸν Νταρζαντόν μετὰ ἄλλοιῶτικο μάτι. Μὰ κι' ἐκεῖνος κατὰ τὴ μεταβολή. Καὶ βλέποντας τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπην πὺν τοῦ ἔδειχνε τώρα ὁ μικρὸς, συλλογιζόταν: «Ἐπιτέλους τὸν ἐδάμασα!»

Ἡ ἰδέα αὐτὴ, καθὼς κι' ἡ ἐγκάρδια δεξίωσις τοῦ Ρουντίκ, τὸν ἔκαμαν πολὺ εὐδιάθετο. (Ἀκολουθεῖ).

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΥΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΝ...

Ὁ ποιητὴς Μιλτιάδης Μαλακάσης διηγείται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό.

Κάποτε, στὴν πατρίδα του, ἔδωσε τὸ ρολόι του νὰ τοῦ τὸ διορθώσῃ ἕνας ρολογὰς, πὺν τοῦ τὸν εἶχαν συστήσει γιὰ πολὺ εὐσυνείδητο.

Ὅταν ξαναπῆγε νὰ τὸ πάρῃ, τὸ βρῆκε ἔτοιμο, κορδισμένον, βαλμένο στὴν ὥρα, νὰ δουλεύῃ λαμπρά. Εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ρώτησε τὸ ρολογὰ τί τοῦ χρωστοῦσε.

— Πέντε δραχμές, κύριε.

— Ὅρσιτε, εὐχαριστῶ. Χαίρετε.

Ἐκαμε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ ρολογὰς τὸν φώναξε:

— Κύριε! νὰ πάρετε κι' αὐτά...

Καὶ τοῦ ἔδωσε, μέσα σ' ἕνα χαρτάκι, κάτι βιδίτσες, κάτι ροδίτσες...

— Μ' αὐτὰ τί εἶναι; ἀπώρησε ὁ ποιητὴς.

Κι' ὁ ρολογὰς:

— Αὐτά, κύριε μου, περίσσεψαν ἀπὸ μέσα. Νὰ μὴ σὰς τὰ κρατήσω...

Περίσσεψαν!...

Ὁρατὸ διόρθωμα εἶχε κάνει τοῦ κακόμοιρου τοῦ ρολογιῶ. Ἀλλὰ τί εὐσυνείδητος, ἀλήθεια, πὺν τὴν εἶχε ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς ρολογὰς!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἀληθινά, ὁ Μαμοῦ γινώριζε τὰ μυστικὰ βότανα πὺν γιαντρεύουν καὶ τὰ βότανα πὺν σκοτώνουν. Ὅταν ἕνα φίδι ἢ μιὰ μύγα τσέ-τσέ, πὺν φέρνει τὴν τρομερὴ ἀρρώστια τοῦ ὕπνου, δάγκωνε ἕναν ἰθαγενῆ, ἔτρεχαν ὅλοι στὸ γιαντρὸ πὺν τοὺς ἔσωζε ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ὁ σοφὸς μαῦρος δὲν μιλοῦσε σχεδὸν ποτὲ καὶ ζούσε μοναχὸς πάντα μέσα στὴν καλύβα του, ὅπου ἐτοίμαζε τὰ φάρμακά του. Κάποτε-κάποτε, χανόταν ἐβδομάδες ὁλόκληρες, γυρίζοντας στὰ δάση ἢ στοὺς βάλτους, γιὰ νὰ βρεῖ τὰ μαγικά του βότανα.

Ἐτοίς ὁ μεγάλος γιαντρὸς δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ἀναχοληθεῖ μετὰ τὴ μικρὴ του Ἰσλέ, πὺν ζούσε μετὰ ἀρκετὴ ἐλευθερία. Γι' αὐτὸ κι' ὁ βασιλιάς θέλησε νὰ βάλῃ τὴν κόρη τοῦ μεγάλου του μάγου νὰ ἀκούει μαζί μετὰ τὸ γιό του τὰ μαθήματα τοῦ Πατατούκας.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὴ γεμάτη ἐτοιμασίες, ἡ μικρὴ Ἰσλέ ἦταν λυπημένη καὶ δὲν ἔπαιζε καθόλου μαζί μετὰ τὸς συνομήλικές της, πὺν χόρευαν τριγύρω στὸ τὰμ-τὰμ, ἢ ἔκαναν μπά-νιο στὸ ποτάμι.

Καθόταν μοναχὴ στὰ σκαλοπάτια τῆς βασιλικῆς καλύβας καὶ φαίνονταν ἀπορροφημένη στὶς σκέψεις της. Ἀργότερα θὰ ἴδουμε τί συλλογιζόταν καὶ τί ἀποφάσισε...

Ὁ ἥλιος βρίσκεται μεσουρανίς. Εἶναι μεσημέρι. Ἐνας μαῦρος κρεμνᾷ τὸ τὰμ-τὰμ του στὸν ἱερὸ στύλο καὶ χτυπᾷ μ' ὅλην του τὴ δύναμιν, δίνοντας ἔτσι τὸ σύνθημα τοῦ γεύματος.

Εὐθὺς τρέχουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὰς οἱ δῆκοι τοῦ βασιλιά Τόφφα, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μέρος τους στὸ ἀποχαιρετιστήριο αὐτὸ γεῦμα.

Τὴν ἴδια ὥρα, βγαίνει στὴν πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύβας ὁ μαῦρος ἡγεμόνας πὺν φορεῖ τὴν κόκκινη ἐπίσημη χλαμύδα του, κι' ἔχει τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τοῦ πρίγκηπα Μοκοκό, σὰ νὰ τὸν ἔδειχνε ἔτσι στὸ λαὸ του.

Φωνὲς καὶ ζητωκραυγὲς ὑποδέχτηκαν τὸ βασιλιά καὶ τὸ διάδοχο.

Πίσω τους ἐρχόταν ὁ χοντρὸς Πατατούκας, μετὰ πρόσωπο, πὺν ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Μὰ κι' ὁ Μοκοκό φαίνονταν χαρούμενος. Ἡ μαγικὴ λέξη Παρίσι, ἔδινε φτερά στὴ φαντασία του καὶ ὁ μικρὸς ἦταν ἀνυπόμονος νὰ γνωρίσει αὐτὰ τὰ μακρινὰ κι' ὠραῖα πράγματα, πὺν τοῦ τὰ εἶχε περιγράψει ὁ καθηγητὴς του.

Ὅστος, καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ λαὸ του, ὁ Μοκοκό διέκρινε καὶ τὴν Ἰσλέ πὺν καθόταν πάντοτε στὴ

γωνιά τῆς καλύβας, ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη.

Εὐθὺς κατάλαβε πόσο τῆς φαίνονταν ἀχάριστος. Ἐτρεξε κοντὰ στὴ μικρὴ του φιλενάδα καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ φάνε μαζί.

Ἡ μικρούλα τὸν ἀκολούθησε.

— Μὴ μοῦ κρατᾷς κἀκία, Ἰσλέ, τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο, δὲ μπορούσα νὰ κάμω διαφορετικά. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μου, νὰ ὑπακούω στὸν πατέρα μου πὺν καὶ βασιλιάς μου.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ἰσλέ, καὶ

δὲ σοῦ κρατῶ ἐγὼ κἀκία...

Μόνο πὺν εἶμαι λυπημένη, πολὺ λυπημένη.

Τὰ παιδιὰ σταμάτησαν τὴν κουβέντα τους, γιὰτὶ ἄρχισε τὸ γεῦμα.

Ὁ βασιλιάς Τόφφα περιποιήθηκε πολὺ τοὺς ὑπηκόους του. Ἐφάργαν κι' ἦπιαν πάνω ἀπὸ τρεῖς ὧρες. Δοχεῖα κρασιοῦ καὶ ρακῆς ἀνοῖξαν κι' ἄδειασαν κι' ὁ κ. Πατατούκας δὲ φάνηκε φυσικὰ καθόλου δύσκολος. Εἶχε ὥστόσο τὴ φρονιμάδα νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτοῦ στὸ μεθύσι, καθὼς τὸ συνήθιζαν αἱ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν Ἀκουτονάρ. Αὐτὸ βέβαια θὰ ἦταν κακὸ συστατικό γιὰ ἕναν παιδαγωγό, πὺν τοῦ ἐμπιστευόνταν τὴν κηδεμονία τοῦ διαδόχου. Ἀλλῶστε, μπορούσε νὰ φέρῃ καὶ ἀναβολὴ στὴν ἀναχώρησιν, κι' αὐτὸ προπάντων ὁ κ. Πατατούκας δὲν ἤθελε νὰ τὰκούσει. Γιατὶ βιαζόταν νὰ φύγῃ μὴν ὦρα νωρίτερα ἀπὸ τὸν ἀγριότοπον πὺν ἦταν γεμάτος μυρμηγκία, κουνούπια, μύγες τσέ-τσέ, κροκοδείλους καὶ λογγῆς ἄλλα συχαμερὰ ζῶα, καὶ νὰ κάνει πάλι βόλτες στὸ Παρίσι μετὰ τὶς τσέπες γεμάτες παράδες.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Πατατούκας κράτησε ἀξιοθαύμαστη στάση σ' ὅλο τὸ γεῦμα. Ἦπιε φυσικὰ μερικὲς μποτίλλιες, ἀλλὰ μόνο ὅτι χρειαζόταν ἀκριβῶς κι' ἔτσι, στὸ τέλος τοῦ συμποσίου, ἦταν κατακόκκινος καὶ μούσκεμα στὸν ἰδρώτα, ἀλλὰ διατηροῦσε ἀκόμη τὸ λογικὸ του καὶ τὴν ψυχραιμία του.

Ὁ βασιλιάς σηκώνεται καὶ μετὰ γαλοπρέπεια προσφωνεῖ τὸν καθηγητὴ τοῦ γιοῦ του.

Μιλᾷ σὲ ἀφρικανικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ Μοκοκό μεταφράζει τὰ λόγια του στὸ Γάλλο.

— Ἐνδοξε σοφέ, ἔλεγε, ἦλθε ἡ στιγ-

μὴ νὰ ἐμπιστευθοῦμε σὲ σένα ὅτι ἔχουμε πολυτιμότερο, τὸ γιό καὶ διάδοχό μας, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃς στὴ χώρα τῶν λευκῶν ἀδελφῶν σου.

Ἐκεῖ κάτω, στὴ μεγάλη πολιτεία τῶν Γάλλων, θὰ τοῦ δείξῃς ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ σ' ἕνα χρόνο θὰ μᾶς τὸν φέρῃς πάλι: σοφὸ καὶ μετῆρα, ἔτοιμο νὰ βασιλεύσῃ σύμφωνα μετὰ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς τρόπους, πὺν ἐγὼ τόσο τοὺς ἐκτιμῶ. Ἐτσι θὰ κάμῃ τὴν χώρα τῶν Ἀκουτονάρ μεγάλη, εὐτυχεμένη κι' ἐνδοξη!

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις του δὲν εἶχαν τελειώσει.

Ὁ βασιλιάς ἔκαμε νόημα κι' ἔνας στρατιώτης ἔφερ' ἕνα κουτάκι καὶ τάρψας μ' εὐλάβεια πάνω στὰ βασιλικά χέρια.

Ὁ βασιλιάς ἀνοῖξε τὸ κουτάκι, ἐβγαλ' ἕνα πελώριο διαμάντι πὺν ἄστραψε στὸν ἥλιο κι' εἶπε:

— Ἐνδοξε σοφέ, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ τσκαῖρι. Εἶναι τὸ πράσινο διαμάντι πὺν πῆρα στὸν πόλεμο ἀπὸ τὸν ἐχθρό μου, τὸ βασιλιά Μιγκέ. Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀξίζει ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα!

Ἀ, αὐτὸ πῆγαινε πολὺ. Ὁ Πατατούκας ζαλιόθηκε, γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι ὅλα χόρευαν γύρω του. Ἐνα ἑκατομμύριο! Τοῦδιναν στὰ χέρια του ἕνα ἑκατομμύριο! Ὁ βασιλιάς ὅμως ξανάρχισε, κι' αὐτὴ τὴ φορά ὁ Πατατούκας τὸν ἀκούγε ὅλος αὐτιά, γιὰτὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ πρᾶγμα γινόταν πολὺ ἐνδιαφέρον.

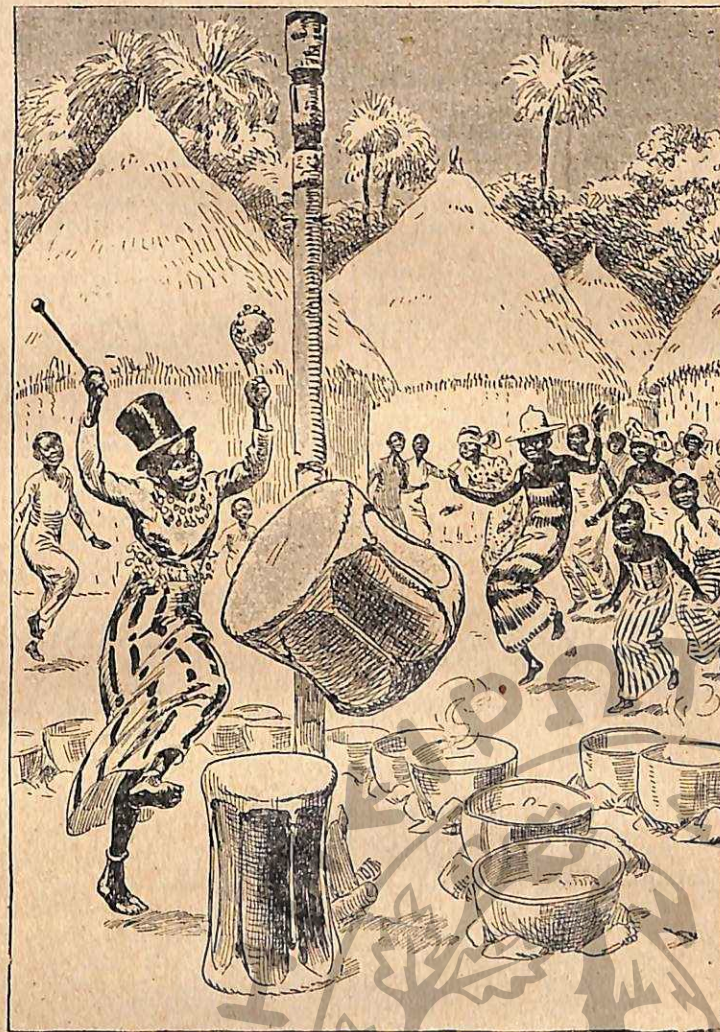
Σοῦ δίνω τὸ πολὺτιμο αὐτὸ διαμάντι, σοφέ καθηγητή, γιὰ νὰ τὸ δώσῃς στὸν καλὸν ἄνθρωπο τοῦ Παρισιοῦ νὰ τὸ δουλέψῃ. Αὐτὸ θὰ στολίσῃ τὴν κορφὼν πὺν θὰ φορέσῃ ὕστερ' ἀπὸ μένα ὁ ἀγαπημένος μου Μοκοκό!

Ἀφ' οὗ ἔδωσε καὶ τὸ κουτάκι στὸν Πατατούκα, πὺν ἀπὸ κόκκινος ἔγινε χλωμός, ὁ βασιλιάς ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ δέχτηκε τὸ γιό του.

Ὅλος ὁ λαὸς παρακολουθοῦσε μετὰ συγκίνηση τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῶ ὁ Πατατούκας ἔσφιγγε καλὰ στὴν τσέπη του τὸ πολὺτιμο κουτί...

Ἡ στιγμὴ πὺν θάφευγαν ἔφτασε. Οἱ ἄνθρωποι πῆγαν νὰ φέρουν τὶς ἀποσκευές κι' ὁ βασιλιάς μπήκε στὴν καλύβα του μαζί μετὰ τὸ γιό του καὶ τὸ Μαμοῦ. Ἦθελε νὰ κάμῃ μόνος του τὶς τελευταῖες ἐτοιμασίες τοῦ γιοῦ του. Ὁ Πατατούκας πῆγε κι' αὐτὸς νὰ συμπληρώσῃ τὶς δικές του.

Ἐκεῖ, ἐξακολούθησε ὁ βασιλιάς, νὰ κρατῇ: ὁ γιός μου στὸ Παρίσι θέσῃ ἀξία ἑνὸς βασιλιά. Γιατὸ σοῦ ἐμπιστευομαι, μεγάλε σοφέ, τὸ σάκκο αὐτὸ πὺν περιέχει ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα σὲ ἀκατέργαστο χρυσάφι, γιὰ

«Ἐνας μαῦρος χτυπᾷ μ' ὅλην του τὴν δύναμιν τὸ τὰμ-τὰμ...» (Σελ. 32, στ. γ').

Ὁλος ὁ λαὸς παρακολουθοῦσε μετὰ συγκίνηση τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῶ ὁ Πατατούκας ἔσφιγγε καλὰ στὴν τσέπη του τὸ πολὺτιμο κουτί...

Ἡ στιγμὴ πὺν θάφευγαν ἔφτασε. Οἱ ἄνθρωποι πῆγαν νὰ φέρουν τὶς ἀποσκευές κι' ὁ βασιλιάς μπήκε στὴν καλύβα του μαζί μετὰ τὸ γιό του καὶ τὸ Μαμοῦ. Ἦθελε νὰ κάμῃ μόνος του τὶς τελευταῖες ἐτοιμασίες τοῦ γιοῦ του. Ὁ Πατατούκας πῆγε κι' αὐτὸς νὰ συμπληρώσῃ τὶς δικές του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

9.—Ο ψευδωνυμικός λοιπόν πού θέλει ανταλλαγή θα γράφει στη Διάπλασι με ποιόν ή με ποιους ψευδωνυμικούς επιθυμεί να ανταλλάξει. Καί συγχρόνως με τις προτάσεις του θα στείλει τόσα τετράδια του, συμπληρωμένα (με τις απαντήσεις του δηλαδή, με το ψευδώνυμο του μπροστά ή και με τ'ονόμα του, αν θέλει να το φανερώσει), όσες είναι κι οι προτάσεις του αυτές. (Μία πρόταση, ένα τετράδιο—δέκα προτάσεις, δέκα τετράδια).

10.—Προτάσεις πού δεν συνοδεύονται από ισάριθμα τετράδια, δεν δημοσιεύονται. Κι αν έσονται λησαν χρήματα για τη δημοσίευση, αυτά περνούν στον «Έρανο για τη Διάπλαση των Προσφύγων». (Και τούτο γιατί είναι αδύνατο να επιστρέφονται ή να κρατιούνται λογ/σμοί για τόσο μικρά ποσά).

11.—Οι προτάσεις πού συνοδεύονται από τετράδια θα δημοσιευθούν στη σχετική στήλη της «Αλληλογραφίας» (Μικρά Μυστικά). Τότε εκείνος πού θα ιδί ότι κάποιος του προτείνει ανταλλαγή, αν θέλει να δεχθί την πρόταση, (γιατί δεν είναι κανείς υποχρεωμένος), θα στείλει προς την Διάπλασι ένα τετράδιο του συμπληρωμένο. Θα έχη δηλαδή τις απαντήσεις του, το ψευδώνυμό του—και αν έχη πολλά, μ' εκείνον πού του έγραψε ή πρόταση—και θα γράφει απέξω, στο περιθώριο με μολύβι (για να σβήνεται) «για τον Τάδε, πού μου έπρότεινε ανταλλαγή στο δέινα φύλλο». Το τετράδιο αυτό ή Διάπλασις θα το στέλνει άμέσως σ' εκείνον πού έκαμε την πρόταση και συγχρόνως, με το ίδιο ταχυδρομείο, θα στέλνει κι ένα τετράδιο δικό του (από εκείνα πού θα της έχει ήδη στείλει) σ' εκείνον πού δέχτηκε την ανταλλαγή.

12.—Τρεις μήνες ύστερ' από μια πρόταση, αν ή Διάπλασις δεν λάβει τετράδιο από εκείνον πού έπρόκειτο να τη δεχθί, επιστρέφει στον προτείνοντα το τετράδιο πού της είχε στείλει, εκτός αν της γράψει εγκαίρως να κρατήσει τα τετράδια πού τυχόν θα προσέφουν για καινούργιες του προτάσεις. Επίσης, αν ύστερ' απ' αυτή την προθεσμία των τριών μηνών, ή Διάπλασις λάβει τετράδιο από δεχόμενον πρόταση, θα του το επιστρέψει, γιατί δεν θα υπάρχει πιά στο γραφείο της τετράδιο του άλλου για να του σταλθί προς ανταπόδοση.

13.—Τα τετράδια πού θα περνούν από το γραφείο της, ή Διάπλασις θα τα διαβάζει και μόνο αν είναι σεμνά και κόσμια, θα τα στέλνει. Άλλως θα τα πετά στο καλάδι των άχρηστων. Έννοείται ότι αν τα επιλήψιμα τετράδια είναι από ένα πού κάνει προτάσεις, θ' αναστέλλεται κι ή δημοσίευση των προτάσεών του

και τα χρήματα πού έστειλε θα περνούν στον Έρανο. (Βλ. πιο πάνω, § 18).

14.—Κάθε τετράδιο συμπληρωμένο προς διαβίβαση, είτε από προτείνοντα, είτε από δεχόμενον, πρέπει ναχρησθεί σωστά, όχι κολημένο, ένα γραμματόσημο (ή νόμισμα) μιας δραχμής, για τα έξοδα της αποστολής και της ύπηρεσίας.

15.—Για να δημοσιευθούν στην Αλληλογραφία οι προτάσεις γι' ανταλλαγή Μ. Μυστικών, πρέπει να συνοδεύονται όχι μόνο από ισάριθμα τετράδια, με το μονόδραχμό τους μέσα στο καβόνι, αλλά και από το αντίτιμο της δημοσίευσης: Για μια ως τρεις το πολύ προτάσεις (όταν είναι μαζί, στο ίδιο φύλλο), δρ. 4. Για τις πάραπαν από τις πρώτες τρεις προτάσεις, 40 λεπτά ή λέξη (π.χ.: «Επιθυμώ να ανταλλάξω Μ. Μ. με τον Α», ή με τον Α και με τον Β», ή με τον Α, τον Β και τον Γ», αυτό στοιχίζει μόνο δρ. 4.—«Επιθυμώ να ανταλλάξω με τον Α, Β, Γ, Η—ρωσά του Σουλίου, Αμαρυλλίδα» αυτό στοιχίζει δρ. 5,60—δηλ. δρ. 4. για τις πρώτες τρεις προτάσεις άδιάφορο από πόσες λέξεις, και δρ. 1.60 για τις τέσσερις λέξεις των δύο άλλων).

16.—Τα τετράδια προς την Διάπλασι μπορεί να στέλνονται με το Ταχυδρομείο και άνοιχτά σαν «έντυπα» ή «έτσι να πληρώνουν λιγότερα ταχυδρομικά». (Όταν μάλλον είναι πολλά, συμφέρει να τα βάλει κανείς όλα σ' ένα μεγάλο φάκελλο, πού τον άφίνει άνοιχτό και τον δένει με σπάγκο. Πρέπει όμως να τον ξυγίσει στο Ταχυδρομείο και να κολλά όσο γραμματόσημο του πού).

17.—Σ' όλα τα τετράδια πού στέλνει κανείς προς διαφόρους, μπορεί να γράφει τις ίδιες απαντήσεις. Να σκεφθί δηλαδή μια φορά, να γράψει τις πού ώραιες, έξυπνες κι ελλεικρινείς απαντήσεις πού μπορεί, να κάνει έτσι ένα πρότυπο τετραδίου, κι αυτό να αντιγράψει κάθε φορά πού έχει να στείλει σ' κάποιον. «Όταν όμως γράφει κανείς διαφορετικές απαντήσεις σε κάθε του τετράδιο και στέλνει πολλά μαζί στη Διάπλασι με ισάριθμους του προτάσεις ανταλλαγής, πρέπει να γράφει κι αυτός στο περιθώριο κάθε τετραδίου με μολύβι, (ίδε πιο πάνω, § 11) για ποιόν το προορίζει.

18.—Τα τετράδια πού θα περνούν από το γραφείο της, ή Διάπλασις θα τα διαβάζει και μόνο αν είναι σεμνά και κόσμια, θα τα στέλνει. Άλλως θα τα πετά στο καλάδι των άχρηστων. Έννοείται ότι αν τα επιλήψιμα τετράδια είναι από ένα πού κάνει προτάσεις, θ' αναστέλλεται κι ή δημοσίευση των προτάσεών του

και τα χρήματα πού έστειλε θα περνούν στον Έρανο. (Βλ. πιο πάνω, § 18).

14.—Κάθε τετράδιο συμπληρωμένο προς διαβίβαση, είτε από προτείνοντα, είτε από δεχόμενον, πρέπει ναχρησθεί σωστά, όχι κολημένο, ένα γραμματόσημο (ή νόμισμα) μιας δραχμής, για τα έξοδα της αποστολής και της ύπηρεσίας.

15.—Για να δημοσιευθούν στην Αλληλογραφία οι προτάσεις γι' ανταλλαγή Μ. Μυστικών, πρέπει να συνοδεύονται όχι μόνο από ισάριθμα τετράδια, με το μονόδραχμό τους μέσα στο καβόνι, αλλά και από το αντίτιμο της δημοσίευσης: Για μια ως τρεις το πολύ προτάσεις (όταν είναι μαζί, στο ίδιο φύλλο), δρ. 4. Για τις πάραπαν από τις πρώτες τρεις προτάσεις, 40 λεπτά ή λέξη (π.χ.: «Επιθυμώ να ανταλλάξω Μ. Μ. με τον Α», ή με τον Α και με τον Β», ή με τον Α, τον Β και τον Γ», αυτό στοιχίζει μόνο δρ. 4.—«Επιθυμώ να ανταλλάξω με τον Α, Β, Γ, Η—ρωσά του Σουλίου, Αμαρυλλίδα» αυτό στοιχίζει δρ. 5,60—δηλ. δρ. 4. για τις πρώτες τρεις προτάσεις άδιάφορο από πόσες λέξεις, και δρ. 1.60 για τις τέσσερις λέξεις των δύο άλλων).

16.—Τα τετράδια προς την Διάπλασι μπορεί να στέλνονται με το Ταχυδρομείο και άνοιχτά σαν «έντυπα» ή «έτσι να πληρώνουν λιγότερα ταχυδρομικά». (Όταν μάλλον είναι πολλά, συμφέρει να τα βάλει κανείς όλα σ' ένα μεγάλο φάκελλο, πού τον άφίνει άνοιχτό και τον δένει με σπάγκο. Πρέπει όμως να τον ξυγίσει στο Ταχυδρομείο και να κολλά όσο γραμματόσημο του πού).

17.—Σ' όλα τα τετράδια πού στέλνει κανείς προς διαφόρους, μπορεί να γράφει τις ίδιες απαντήσεις. Να σκεφθί δηλαδή μια φορά, να γράψει τις πού ώραιες, έξυπνες κι ελλεικρινείς απαντήσεις πού μπορεί, να κάνει έτσι ένα πρότυπο τετραδίου, κι αυτό να αντιγράψει κάθε φορά πού έχει να στείλει σ' κάποιον. «Όταν όμως γράφει κανείς διαφορετικές απαντήσεις σε κάθε του τετράδιο και στέλνει πολλά μαζί στη Διάπλασι με ισάριθμους του προτάσεις ανταλλαγής, πρέπει να γράφει κι αυτός στο περιθώριο κάθε τετραδίου με μολύβι, (ίδε πιο πάνω, § 11) για ποιόν το προορίζει.

18.—Τα τετράδια πού θα περνούν από το γραφείο της, ή Διάπλασις θα τα διαβάζει και μόνο αν είναι σεμνά και κόσμια, θα τα στέλνει. Άλλως θα τα πετά στο καλάδι των άχρηστων. Έννοείται ότι αν τα επιλήψιμα τετράδια είναι από ένα πού κάνει προτάσεις, θ' αναστέλλεται κι ή δημοσίευση των προτάσεών του

και τα χρήματα πού έστειλε θα περνούν στον Έρανο. (Βλ. πιο πάνω, § 18).

Σύνθεσις Πνευματικών Άσκήσεων» και γίνεται ταχτικά μια ή δυο φορές το χρόνο. Οι όροι του Διαγωνισμού αυτού είναι οι ακόλουθοι.

2.—Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος μόνο όσοι έχουν εγκεκριμένο ψευδώνυμο. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηται ή τάδελφια τους πληρώνουν για δικαίωμα συμμετοχής δυο δραχμές κι οι άγοραστοί δραχμές πέντε.

3.—Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλει από μια συλλογή—μια μόνο, πού να περιέχει δεκαπέντε ως είκοσι Άσκήσεις. Αν ή συλλογή περιέχει περισσότερες από είκοσι Άσκήσεις, λογαριάζονται μόνο οι είκοσι πρώτες της κατά σειρά, άδιάφορο αν δεν είναι οι καλύτερες, κι οι άλλες σβύνονται όλες.

4.—Οι Άσκήσεις μιας συλλογής μπορεί να είναι όλων των ειδών, ή όλων ή κι ενός μόνο είδους, όπως θέλει ο συνθέτης. Έννοείται όμως πως περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας έχει μια ποικίλη συλλογή, από μιάν άλλη πού έχει όλο Γρίφους ή όλο Φωνηεντόλιπα. Όταν ή συλλογή περιέχει Άσκήσεις όλων των ειδών, πρέπει να είναι γραμμένες κατά τη σειρά πού δημοσιεύονται συνήθως στο φύλλο, (Δελτίοι, Συλλογές, Στοιχειώδη, Αναγνωρισμοί, Μεταμορφώσεις, Αινίγματα, Σχήματα έν γένει. Κρυπτογραφικά, Μαγικά γράμματα, Μεταμορφώσεις κτλ. και στο τέλος Άρροισιμίδες, Φωνηεντόλιπα, Έλλιποσύμφωνα, Γρίφοι).

5.—Από τις είκοσι Άσκήσεις κάθε Συλλογής, οι πέντε μπορεί να είναι και Γαλλικές για τους Γαλλομαθείς, είτε πρωτότυπες, είτε παρμένες από γαλλικά περιόδια για παιδιά, (όχι όμως κι από Αναγνωρισμοί, γιατί αυτές είναι πιά γνωστές). Άλλα κι στη μια και στην άλλη περίπτωση, ο διαγωνιζόμενος πρέπει να δηλώνει κάτω από κάθε γαλλική Άσκηση, αν είναι πρωτότυπη, δική του, ή αν την πήρε από γαλλικό περιοδικό και ποιά.

6.—Μία Συλλογή παίρνει άνωτερη θέση στο Διαγωνισμό όχι μόνο όταν περιέχει καλές, επιτυχημένες Άσκήσεις πολλών και διαφόρων ειδών, αλλά προπάντων όταν δίνει όσο περισσότερα νέα πρωτότυπα είδη (επιτυχημένα έννοείται). Οι συνθέτες Άσκήσεων πρέπει να έξουν και τούτο: Είδη με εικόνες, πού θα απαιτούνται ζωγράφο, τοιχογράφο και έξοδα, δεν είναι δεκτά μόνο με σχήματα πού μπορούν να γίνονται στο Τυπογραφείο σαν αυτά πού δημοσιεύονται συνήθως.

7.—Η Συλλογή πρέπει να είναι ταχτικά και καθαρά γραμμένη σε μεγάλο σχήματος τετράδιο, (πού το κάνει κανείς και μόνος του με δύο-τρεις κόλλες κοινό άσπρο χαρτί). Στο έξωφύλλο του τετραδίου μπαίνει ή επιγραφή αυτή: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων διά των τάδε

(άριθμός) Διαγωνισμού». Κι άμέσως από κάτω από την επιγραφή: τόνονα του συνθέτη, το ψευδώνυμό του αν έχη, ή ηλικία του, άπαράτητη, ή διαμονή του, ή χρονολογία. Μέσα στο τετράδιο, κάθε μια Άσκηση πρέπει ναχρησθεί σωστά, όχι κολημένο, ένα γραμματόσημο (ή νόμισμα) μιας δραχμής, για τα έξοδα της αποστολής και της ύπηρεσίας.

8.—Στο τέλος της Συλλογής πρέπει να είναι γραμμένη αυτή ή Διαβεβαίωση: «Δίνω το λόγο της τιμής μου πως όλες οι Άσκήσεις πού υπάρχουν σ' αυτό το τετράδιο είναι πρωτότυπες, δικές μου, εκτός από τα Δημιώδη Αινίγματα και τα Γαλλικά». Κι από κάτω ή υπογραφή του συνθέτη, ιδιόχειρη, με το ψευδώνυμό του πάλι και με την ηλικία του.

9.—Οι διαγωνιζόμενοι διαβιβάζουν τις συλλογές τους στην ήλικία των: Στην Άνωτερη ή από 16 χρονών κι άνω, στη Μεσαία ή από 12 έως 16 χρονών, και στη Μικρή ή από 11 χρονών και κάτω. Όσοι έχουν δηλώσει στο τετράδιό τους ήλικία, πάνε στην Άνωτερη Τάξη, ήλικία, ήλικία κι αν έχουν.

10.—Σε κάθε Τάξη, χωριστά, δίνονται από έξη Βραβεία, ένα Πρώτο, δύο Δεύτερα και τρία Τρίτα, —Έπαινος και Εύφημη Μνεία. Κι οι βραβευμένοι έχουν τις τιμές και τις άμοιβές πού αναφέρονται πάρα κάτω (στο 5 κεφάλαιο περί Βραβείων).

11.—Καλύτερη Συλλογή θεωρείται εκείνη πού περιέχει τις περισσότερες δημοσιεύσιμες αλλά και τις περισσότερες εκτάκτως ώραιες, πρωτότυπες ή νέου είδους Άσκήσεις. Κάθε Συλλογή βαθμολογείται με δύο άριθμούς. Ο πρώτος φανερώνει πόσες δημοσιεύσιμες Άσκήσεις έχει: ο δεύτερος πόσες απ' αυτές είναι κι εκτάκτως ώραιες και το άθροισμα των δύο άριθμών δρίζει τη θέση του διαγωνιζόμενου. Όταν γείται εκείνος πού έχει το δεύτερο άριθμό μεγαλύτερο. Π:χ: Ένας πού έχει όκτώ μόνο δημοσιεύσιμες Άσκήσεις άλλ' απ' αυτές οι έξη είναι εκτάκτως ώραιες (8+6=14) έρχεται σε άνωτερη θέση από έναν άλλο πού έχει δέκα δημοσιεύσιμες, άλλα μόνο τέσσερις εκτάκτως ώραιες (10+4=14). Εύσημα όμως (βλ. πιο κάτω στο 5 κεφάλαιο, περί Εύσημων) παίρνουν κι οι δυο τα ίδια, γιατί σ' αυτόν τον Διαγωνισμό δίνεται στον καθένα άριθμός Εύσημων ίσος με το μισό άθροισμα των δύο βαθμών του: 10+4, 7 Εύσημα, 10+3, 7 Εύσημα, 10+2, 6 Εύσημα και καθέξής.

(Ακολουθεί)

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

Εσπαθώνετε για το Δωδεκάσέλιδο!

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ο τελευταίος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΟΥ 1926

Με τις 420 σελίδες του. — Με τις 200 εικόνες του. — Με το περιτετειωδες «Σιδερένιο Χέρι». — Με τον συγκινητικώτατο «Τζάν». — Με τον ευθυμώτατο «Λευκό Χορό». — Με 50 «Αθηναϊκές Έπιστολές». — Και με άμετρητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑ Άρραφος δρ. 80.—(και ταχυδρ. 85 διά το Έσωτ. και 98 διά το Έξωτ.) Ραμμένος δρ. 85.—(και ταχυδρ. 100 διά το Έσωτ. και 103 διά το Έξωτ.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά: — Πώ, πώ! Πώς έγινε; Νίκο; Ο Νίκος: — Έπεσα. — Μά με το καινούριο πανταλόνι σου, καίμενε; — Δεν πρόφτασα, μαμμά, να το βγάλω!

Στο Γυμνάσιο. — Από πού είναι ο νέος Γυμνασιάρχης; — Από κει πού είναι κι ο Μαθηματικός. — Κι ο Μαθηματικός; — Ούφ, μ' έζάλισες, Έρω κι εγώ; Γεώργιος Θ. Δανιόλος

Ο Γεηρόγης: — Ξέρεις, έγω είμαι από μεγάλη οικογένεια... Ο φίλος του: — Τί μεγάλη, καλέ; — Όλοι-όλοι τρεις είσατε: καλέ, ή μαμμά σου κι ο πατέρας σου. Γυμνασιόπαις

Γιατί, Σοφία, δεν πίνεις το κρασί σου; — Περιμένω, μαμμά, να γίνει παλιό. Παλιό Κρασάκι

Στο Νηπιαγωγείο. — Πές μου, Τοτό, τί είναι θάλασσα; — Ένα μεγάλο νερό όπου φυλάττουν ψάρια. Κυρά-Κυραλίνα

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισήλθε εις το 49ον έτος της. Η συνδρομή του Έσπεριού έγινε 80 δραχ. ή έσπεριό, 45 ή έξάμην, 25 ή τρίμην. Το πρώτο φυλλάδιο κάθε μηνός θα είναι δωδεκάσέλιδο.

Παρακαλούνται όσοι έληξε ή συνδρομή των να την ανανεώσουν το ταχύτερον.

Όσοι θέλουν να διατηρήσουν το ψευδώνυμον πού είχαν ως τώρα, πρέπει να το ανανεώσουν διά το 1927 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετά την προθεσμίαν αυτήν το θεωρώ έλεύθερον και δίδω στον πρώτον ζητούντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδς Ευριπίδου την 20 Δεκεμβρίου 1926.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Είμαι πολύ ευχαριστημένη από τα Ξεσπάθωμα! Άρχισε τόσο καλά, με τόσο όρμη, με τόσο ενθουσιασμό, πού δεν μπορεί παρά να εξακολουθήσω. Έχω την πεποίθηση ότι φέτος δλοι θα ξεσπαθώσουν. Κι ή κυκλοφορία πού θαξήση έτσι σημαντικά, θα επιτρέψη την έδριτική εγκαθίδρυση του Δωδεκασέλιδου.

Αυτήν και την περασμένη έβδομάδα έξεσπάθησαν: ή Μεγάλη Έλλάς, το Γυμνόν Βουνό, ή Έλλάς των Όνειρων, ή Άγγελική Χαβιάρα, ή Φουρτουνιασμένη Θάλασσα, ο Δ. Π. Καμενίδης, ο Άγγελος (πού του έστειλα και το βραβείο του Δημοψηφίσματος), το Ταπεινό Κυκλάμινο, ή Έυγενία Θεοφανοπούλου, ή Άλεξάνδρα Βογιατζοπούλου, ο Τάσων Φραντζισκάκης, ή Κορηλία Θ. Υφαντή (πού με μεγάλη χαρά τη βλέπω να μπαίνει στην κίνησή μου), ο Θ. Αμπατζής, ή Δώρα Ν. Ζαφειρίου, ο Ν. Α. Απόδιακος και ο Μικρός Αθηναίος. Εύχαριστώ τα καλά μου παιδιά και για τα ξεσπαθώματα, και για τα όρατα γράμματα πού τα συνοδεύουν, και για τις υποσχέσεις πού μου δίνουν ότι θα εξακολουθήσουν.

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

Πολλοί διαμαρτύρονται για τον περιορισμό της Αλληλογραφίας πού έζητησε ή Έλληνική Δόξα. Η Μεγάλη Έλλάς πού γράφει: «Τι ήταν πάλι αυτό;... Δεν έχω χαροποιήσει την ίδια την Έλληνική Δόξα ή εκτενής απάντησής πού έλαβε; Και δεν φαντάζεται πως έτσι θα την ποθούν κι οι άλλοι; Έγώ νομίζω πως δλοι ανεξαιρέτως με το ίδιο ένδιαφέρον παρακολουθούν την Αλληλογραφία σου, γιατί είναι μια από τις μεγαλύτερες έλξεις σου, είναι ή ψυχή σου». Κι ή Διάντα: «Δεν συμφωνώ καθόλου με την Έλληνική Δόξα. Για τους μεγαλύτερους έν' από τα διασκεδαστικώτερα μέρη του φύλλου σου είναι κι ή Αλληλογραφία. Σ' αυτή βλέπει κανείς τα γούστα, τον χαρακτήρα, τη ζωή των παιδιών σου και γνωρίζεται μαζί τους από μακριά. Πολύ θα μού ακοφαινόταν αν έβλεπα ότι την περιόριζες. Κι ο Μικρός Αθηναίος:

«Από την αλληλογραφία σου έχω μάθει τόσα πολλά πράγματα κι έχω λάβει τόσες πολύτιμες οδηγίες (κι' άς μην τις έδινες άπευθείας σε μένα), ώστε εγώ θα εύχόμουν το έναντίο: να την άπλώσης ακόμα!» — Λοιπόν ούτε θα την άπλώσω, ούτε θα την περιορίσω. Τόση θα μείνη. Άλλωστε άρκεστά την περιορίζουν κάθε τόσο οι διαγωνισμοί, οι προκηρύξεις και καθέξής. Από του χρόνου όμως, όταν το φύλλο θα είναι πάντα δωδεκασέλιδο, — έλπίζω, — θα υπάρχει χώρος για όλα κι ή Αλληλογραφία τότε θα είναι δση χρειάζεται.

Θέλα, Άλεξία και Νικήτα, χαίρω πολύ για την εισοδό σας κι εύχαριστώ για το Σύλλογο πού θ' κάμπετε με την, Αράπα. Περιμένω το Καταστατικό, άλλα προπάντων περιμένω τα έργα σας.

Ο Γέρο-Άγιος παρευρέθηκε σε μια παράσταση της «Στέλλας Βιολάντη» και μού γράφει ότι ποτέ δεν είδε τελειότερη. Καί πραγματικός, ή «Στέλλα Βιολάντη» του κ. Ξενοπούλου στο Κοτοπούλειο, με τη μουσική του κ. Καλομαίρη, με την όρχήστρα του Ξ. Δελου από 60 όργανα, με την Μαρίκα Κοτοπούλη ως Στέλλα, τον Βεάκη ως Παναγή κτλ. ήταν κάτι έκτακτο. Καί γι' αυτό κάθε βράδυ, επί μια έβδομάδα σχεδόν, το θέατρο ήταν γεμάτο άσφυκτικά. Άρκει να σας πω ότι οι έξη παραστάσεις της «Στέλλας Βιολάντη» έδωσαν 100,000 δραχμές! Στην άπογευματινή της παρασηνης Κυριακής εθεάθησαν κι ένα πλήθος Διαπλάσπουλα.

Ο Ευστάσιος Παξινός μού γράφει: «Ο κόσμος δεν τρώει άχυρα, ούτε ο κόσμος των παιδιών. Θυμάσαι το περιοδικό έκείνο πού από τις ρεκλάμες πού έκαμε, το πήρα για δώκιμη και πολλοί συνδρομηται σου και, άμα είδαν τί γράφει, το άφησαν με περισσότερη αγάπη σε σένα; Λοιπόν το περιοδικό αυτό είχε στην αρχή 25 χιλιάδες φύλλα κυκλοφορία. Και πόσες έχει σήμερα, νομίζεις; Όύτε δυο!»

Γι' αυτό το χέρι, Πεταχτό Ναυτάκι; Έλπίζω να σου τ'έγγιζαν από τον γύφο και τώρα να είσαι καλά. Έκείνα τα «Νέα» πού έβαζα τότε, τα κατήγγισα, γιατί τα έπαυσα από ένα περιοδικό κι' ανακάλυψα πως μερικά ήταν ψευτιάς κι' έτσι δεν είχα πιά έμπιστοσύνη. Ο «Τζάν» θ' τελειώ-

ση με την πρώτη εξαμηνία, ή λίγω κατόπι, αλλά στη θέση του δεν θα βάλω άλλο, παρά θα δημοσιεύω περισσότερα «Θαυμαστά Ταξίδια», για να τελειώσω κι' αυτό με το χρόνο. Η προσημή του Πολέμη θα στηθί στον Έθνικό Κήπο, σε μια όραία θέση πού έχει όρισθεί.

Πάτερ-Παχούμης, για το τετράδιο της Συλλογής κάνουν λαμπρά αυτές οι κόλλες των διαγωνισμών. Βεβαίωτα πού έχει κανείς το δικαίωμα να στέλνει τις λύσεις και των δικών του Άσκήσεων πού του έγκρίνονται και δημοσιεύονται. Άλλοιωτικά θάδικούνταν δσοι λαβαίνον μερος συγχρόνως και στο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν και στο Διαγωνισμό προς λύσιν.

Ηθελα ναντιγράψω δώδ μερικές ένθυσιώδεις έντυπώσεις φίλων μου από τα πρώτα φυλλάδια με τα νέα μυθιστορήματα, και προπάντων της Έβας, της Μηλοδόνης, της Κυματιζούσης Κυανολεύκου κ. ά. Άλλά δυστυχώς δεν έχω πιά τόπο.

Ωραία Έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξες: Μαγεμένη Ρεματιά, Μελισσα, Έλευθέριος Ρουσάκης, Φωτεινός, Ρεζεντά, Ζουλέικα, Ινδιάνα, Έλντ, Μόνα Δίσα και Τσάρλεστον. — Έξείλεσα τις παραγγέλτες των και τους εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια. Σε μερικά στο έρχόμενο.

ση με την πρώτη εξαμηνία, ή λίγω κατόπι, αλλά στη θέση του δεν θα βάλω άλλο, παρά θα δημοσιεύω περισσότερα «Θαυμαστά Ταξίδια», για να τελειώσω κι' αυτό με το χρόνο. Η προσημή του Πολέμη θα στηθί στον

Καρδούλα, κ. (ΧΔ). Διαπλασιό-
παις, ά. (ΣΜ). Ρήγας Φερραίος,
ά. (ΔΔ). Φάρος του Βοσπόρου,
ά. (ΔΔ). Σπινθήρ, ά. (ΔΔ). Δό-
κτωρ Φασαρίας, ά. (ΔΔ). Άρλέτ,
κ. (ΚΠ). Μόλλυ, κ. (ΣΒ). Φου-
καράς, ά. (ΣΜ). "Αθως, ά. (ΙΔ).
Πόρθος, ά. (ΓΑ). "Αρτεμις "Α-
μαρσία, κ. (ΝΜ).

"Ανανεώσεις Ψευδωνύμων :
"Ηρώς του Ζαλόγκου, κ. Τζο-
κόντα, κ. Δαφνοστεφής "Ολυμπι-
ονίκης, ά. Μέλισσα, κ. "Ηρωϊκή
Ροΰμελη, κ. Χρυσομαλλούσα των
Σφακιών, κ. Τσέκυ Κούγκαν, ά.
Σταυραετός, ά.

"Η Διάπλασις ασπάζεται τους
φίλους της : "Ελληνικόν "Ιδεώ-
δες (τό διόρθωσά) δέν πταίω δ-
μως γιατί τό Ι έμοιάζε μέ Σ. ελ-
δα και τίς στατιστικές, αλλά δυ-
στυχώς δέν διάρχει τόπος για τό-
σα όνόματα! "Αττικήν Χαραυ-
γήν (έ, βέβαια στην Τετάρτη του
Γυμνασίου τά μαθήματα δέν είναι
παίξε-γάλασε! σ' ευχαριστώ έν
τούτοις που όσο μπορείς θά κατα-
γίνεσαι μαζί μου και θά έσπαθώ-
νής) "Αιγόκλημα (έξω κι' έγώ ;
ή μόδα, έδω τουλάχιστο είναι πιά
τόσο γενική, που όσες διατηρούν
μαλλιά, είναι σπάνιες εξαιρέσεις;
αλλά, αφού δέν σ' αφίνουν οι δι-
κοί σου, γίνου και σύ... εξαιρετι-
κή! νά μήν έχεις γρίνιες, παιδί
μου!) Τρελούλαν (χαίρω πολύ και
σ' ευχαριστώ για όσα γράφεις! έλ-
πίζω νά μου δίνης συχνά αυτή
την ευχαρίστηση!) "Αρχοντοπού-
λαν (για κανένα άλλον λόγο: μό-
νο από έλλειψη χώρου μπορεί νά
μήν απήγησα έντενώς σε κάποιο
σου γράμμα! έκείνα μή σου κά-
νουν έντύπωση! είναι λόγια άρα-
θών ή φθονερών!) Κώσταν Βενε-
τάκη (χαίρω πολύ και σ' ευχα-
ριστώ που θά έργασθής για τή διά-
δοσή μου!) Δοξασμένην Φουστα-
νέλλαν (έννοια σου και δέν είσαι
ό μόνος δευτεροετής φοιτητής στον
κύκλο μας! ρώτα και τήν Πα-
ταχού Παρών...) Κυματίζουσας
Γαλανόλευκον (τί όμορφο τό
γράμμα σου! ναι, και μία λύση
μόνο μπορεί νά στείλῃ κανείς
άπό ένα φύλλο! καμιά ντροπή!
Δεπτήν Καρδούλαν (χαίρω πο-
λύ, γράφε μου!) Μαριάν Δανιό-
λου (γιατί όχι; και σύ μπορείς!)
Ροδόλφον Βαλεντινόν (μέ γεια
τό καινούριο!) Παλιό Βισλί (αυ-
τό σου έγκρίνω μετά χαράς!)
Παύλον Γεηγοριάδην (έστειλα
ευχαριστώ για τό καλά λόγια!)
"Ελλάδα των "Ονείρων (έστειλα
έμπρός λοιπόν, νάναειχθής και
"κορυφαία!) "Ηρωϊκήν Ροΰμε-
λην (τά ψευδώνυμα έγκρίθησαν!
ή άποστολή του φύλλου θάρχησῃ
άμα έγγραφόν! ευχαριστώ πολύ!)
Γρύλλον (χαίρω πολύ για τήν ά-
πόφασή σου κι' ευχαριστώ για τό
καλά λόγια!) "Αχ, Πόλη! (διέ-
νοφα! βραβετο έστειλα!) Σίφωνα
(δρόλοικο στή διάθεσή σου δραχ.
14,20!) Ναπολιτάνα (περιστικά!
Βάρνα του Κανάρη (χαίρηκα
πολύ! έστειλα!) Αίνον (έστειλα,
ευχαριστώ!) Σμυρνωτάκι (έλα-
βα, ευχαριστώ! διαγ. δεκτός!) "Ιο-
στέφανον (λυόχαρτο έστειλα! δ.

χι, τό τετράδιο των "Ασκήσεων τό
κάνουν μόνοι τους οι διαγωνιζό-
μενοι!) Καίτην Κορότσου (λυ-
σόχ. έστειλα!) "Αθάμαντα (φύλ-
λα έστειλα!) "Αμαδονάδα (έλα-
βα, ευχαριστώ!) Πανταχού Πα-
ρών (τό έλαβα, ήσυχασε! έστειλα
και 4 τετράδια!) Δατάνα, "Ανα-
δρομάρην της "Αττικής, Θεοδό-
σιον Θεοδοσίου, Λυκόσκυλον,
"Ελενίσσαν "Αντωνιάδου, "Ιβάν,
Νυφούλαν τ' "Οδρανού, Βυζαν-
τινό "Αστρο, Νικ. Πάνον κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
τήν 19 Δεκεμβρίου θάπαντήσω
στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 231 Διαγωνισμού.)

Αί λύσεις δεκταί μέχρι 25 Φεβρουαρίου.)

44. Δεξιόγραφος

Τό πρώτο μου σου εύχομαι
Συχνά νά δοκιμάζης
Σχεδόν σε κάθε φράση σου
Τό δεύτερό μου βάζεις.
Τό σύνολο στο Μέτωπο
Τό φτάνει ο στρατιώτης,
"Αλλά και μέ τί ρίγα του
"Ο μαθητής της πρώτης.
Μεγάλη "Ελλάς

45. Συλλαβόγραφος

"Αστρο κι' άπαγορευτικό
Και του προσώπου μέλος
"Ενώνεις και βασίλισσα
Σου γίνονται στο τέλος.
"Ατρέμπε Εύζωνάκι

46. Στοιχειόγραφος

"Αν άπειράκτο μάθησης,
Πιθανόν νά πληρωθής
"Αν μέ άποκεφαλίσης,
Τόπο νοσηρό θά ιδής.
"Ανδρομέδα

47. Μεταγραμματισμός

Μιάς νήσου του Αιγαίου
"Αλλάζω τό λαϊμό
Κι' όνομα κάνω άμέσως
"Ανδρός πολύ κοινό.
Λούλα Ε. Μίχα

48. Ψαροκόμικον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστερί-
σκοι διά γραμμάτων ώστε νάνα-
γνώσκωνται κατά σειράν : Μας
γεννάει, —μας έπαίνει χωρίς νά
πιστεύη τους επαίνους του, —ά-
γχιον ζών, γεωμετρικόν σχήμα,
πηγνόν υδρόφιλον, έρπετόν, θη-
ρίον, άρχαία περίφημος πόλις.
Ρωμής

49-53. Μαρινόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ενός γράμματος
έκάστης των κάτωθι λέξεων δι'
ένος άλλου, πάντοτε του αυτού,
νά σχηματισθόν άνευ αναγραμ-
ματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις,
μέρος, όρος, άφρός, άιτος,
άφέλεια.

Αειδαλής

54. Διπλή Ποικίλη "Αερο- στιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης
των κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τό δεύτερον της δευτέρας και κα-
θεξής, άποτελούν μυθικόν άοι-
δόν τό δε δεύτερον της πρώτης,

τό τρίτον της δευτέρας, τό τέ-
ταρτον της τρίτης και καθεξής
μέχρι της πέμπτης σχηματίζουν
ένα των μηνών :

- 1, Σύνδεσμος έναντιωματικός
- 2, Χρονική διαίρεσις
- 3, Πρόθε-
σις διούλλαβος
- 4, Θήκη ξίφους
- 5, "Ηρώς βασιλεύς των "Αθηνών
- 6, Νήσος του Αιγαίου.

"Αρίων

55. Φωνηεντόλιπον

γρσ - * * * - δδσκμς

Γεώργιος Δανιόλος

56. Γρῖφος "Ινδικός

Α 5 (ουσιαστικόν), γ 7 (ουσια-
στικόν), ε 1 (πρόθεσις), λ 4 (ου-
σιαστικόν), γ 9 (ρήμα).

Σημ. — Οι αριθμοί σημαίνουν
πόσα άλλα γράμματα έχει κάθε
λέξις έκτός του σημειωμένου άρ-
χικού της.

Βυζαντινό "Αστρο

Διά τους Γαλλομαθείς

58. Calembour

On pourrait dire que la mer
est un énorme encier. Pour-
quoi?

Δημοσθένης Μιράσγετης

59. Sans Voyelles ou sans

Consonnes

Is - ei - rssx - o - ls - ae - rrvs

Κεραυνός

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασκήσ. του φύλ. 41

635. Σαραντόπορος (σαράντα,
Πόρος.) — 636. Αύρα - Λαύρα. —
637. Θέμις - Θέτις. — 638. Γανυ-
μήδης (Γ, Ν, Μ, δίς.) — 639.

ΓΑΛΑΤΙΑ 640. Μαρία ("Ιω-
ΑΡΑΒΙΑ ακειΜ, ΑΡΙΑδνη).
ΑΑΚΕΣ — 641. 7+3×4 : 8
ΑΒΕΛ +10 : 5 — 3 = 0.

ΤΙΣ 642. Λαύρα, "Εδε-
ΙΑ σμα, Σάπων, Βά-
Α δην, "Οβελός, Στά-
σις — ΔΕΣΒΟΣ. — 643-646. Παρί-
σιος, Περσία, Πῶρος, πέρουσι. —

647. Αι λύσεις δέν γράφονται
εις άπλό χαρτί. (έλ εις εις, δ'
έν γραφ, ών τε, εις άπλ ώχ, άρ-
τι.) — 648. "Η τάν ή επί τας. (γ,
tas, ni, épi, tasse). — 649. Qui
trop embrasse mal etreint.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής
πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. "Εκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διά τό "Εσωτερικόν
και δραχ. 33 διά τό "Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 33 έν όλω. "Εκαστος τόμος
άρραφος δρ. 80 και ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τας
άνω τιμάς : Διά τό "Εσωτερικόν
δραχ. 5 ό άρραφος και δρ. 15
ό ραμμένος, διά δε τό "Εξωτερι-
κόν δρ. 18 είτε άρραφος είτε
ραμμένος.

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος ανανέω-
σις της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπ-
στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή 2
λες, με παχέα δε στοιχεία λεπτά 70
με κεφαλαία δρ. 1.
"Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
"Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΖ' — 57)

Αγγελε, εύχαριστώ θερμώς διά τας
χάς. (ΚΖ' — 58)

Εμπρός, νέα Διαπλασάπουλα της Κασ-
τοριάς, σάς περιμένουμε! εις τήν κίνησιν
του Διαπλασάκοσμου καλήν πρόδο.

"Ιοστέφανος

Χίλιες όλόθερμες εύχούλες δέξου, ΓΙΟ-
ΓΙΟΥ μου, κι' άπ' τήν αγαπημένην σου
ΤΖΟΚΟΝΤΑ

(ΚΖ' — 60)

Αποχαιρετώ όλα τά Διαπλασάπουλα,
διατίερως τήν Λιλιάναν, Κρινάκι
"Αγγελον Δάφνης. (ΚΖ' — 61)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού μου : Βρ-
θεύονται : Μαρουσιωτοπούλα, Κε-
ρόλεμνη Νεράϊδα, Μέλισσα. Λοιπό-
τε εύχαριστώ. "Αποστείλατε ταχυδρομικά.
Μαρουσιωτοπούλα, έστειλα! έλαβε
ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΖ' — 62)

Η Πανταχού Παρών ζητά γερμανι-
κή έλληλογραφία στην "Ελλάδα ή στο
έξωτερικό. — Νέλλη Καλογολοπούλου, Post
Restante, "Αθήνα.

(ΚΖ' — 63)

Πρωτομπαϊνοντας στο Διαπλασάκοσμ
χαίρετώ όλους και όλες.

(ΚΖ' — 64)

Μεγάλη εύχαρίστησι θά μου κάμουν
Μ. Μυστικά της Τζοκόντας, Γιούλα
"Ανθη, Γιού-Γιού, Μάγισσας, Νέ-
Πίγερκων, Ταρζάν και Κόρης
Ταρζάν. Δέν πιστεύω νά μου άρνηθώ
μία μικρή χάρι. Δίσις : J. Efstiadis (Ρο-
J. Sl.) Cordianou 32, Galatz (Roumanie)

(ΚΖ' — 65)

Διαπλασάπουλα και Διαπλασοπούλα
μπαϊνοντας στην κίνησιν του περιοδικού
χαίρετώ όλους και όλες

(ΚΖ' — 66)

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ εύχαριστεί το
Θεσσαλικόν Αστέρτα, Εύαν, Βα-
λένταιαν! υπενθυμίζει τήν (ΚΖ' — 13) κα-
περιμένει.

(ΚΖ' — 67)

Αποτελέσματα (ΚΖ' — 658) : Βρ-
θεύονται Φαίδρα, Τζοκόντα, Κλα-
ρη. Τους λοιπούς στείλιντας θερμώς ε-
υχαριστώ. Βραδευθέντες στείλατε Δεί-
ταχυδρομικά. Μέλισσα

(ΚΖ' — 68)

Στό! Δόστε έναν ψηφόν στον Δίαπλα-
σιόπαιδα. Πρώτη φορά εισερχόμενος
εις τήν κίνησιν των Διαπλασιόπαιδων, χαί-
ρετώ όλους και όλες και ανταλλάσσω Μ.
Μυστικά με Διαπλασάπουλα και Διαπλα-
σοπούλες.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΖ' — 69)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
("Εδρα έν Θεσσαλονίκη)
Ζητούνται μέλη και αντιπρόσωποι. Δίσις
Κουμλίν (Δ. Α.) όδός Δημητρίου Πολιο-
κίου 27, Θεσσαλονίκη.

(ΚΖ' — 70)

Ψηφίστε όλοι τήν
ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΟΞΑ
όσοι θέλετε νά πάρετε τό περιοδικό
έκδίδεται άπό φίλους του κύκλου Σας, στεί-
λιντας μόνο 12,50 δρ. και τή Δ/ση στον
Προδρόμο, Σουφλί.

(ΚΖ' — 71)

ΘΕΛΑ και ΑΔΕΙΑ, Βολιώτισσες, νά μη-
τρώτε τρώγτες και καραμέλες, γιατί
... υπάρχει και ρετινόλαδο.

(ΚΖ' — 72)

Ελλείπει άπαντήσεων Διαγωνισμός (ΚΖ'
— 618) άκυρόνται. "Υπερευχαριστώ τις
σερας στείλιντας.

Πρώην ΜΑΡΟΥΣΙΟΠΟΥΛΑ